

D o m a.

Prišel sem domov
pod rodni krov:
kot vejice zlate
nad mano visijo
spomini minolih let —
glej, zate zorijo
ti sočni sadovi,
glej, tebi vrtovi
pognali so cvet!

Tam za njivami,
tam med brezami
zdaj se skriva mi,

zdaj izteza mi
roke v objem, sprejem
moja mladost, radost!

In nihče ne ve
za sladko skrivnostj
kot breze srebrne
in senčice črne
pod tihi večer,
a one molče —

Ah sam, čisto sam
jaz devojko imam . . .

To je sen, to je laž!
Moj rodni dom je že davno prodan,
moja ljubica mi je nezvesta —
brez zarje blesteče ugasnil je dan,
in moj dom je brezkončna cesta . . .

Oton Zupančič.

Življenska pesem.

Razširjajo čudni se glasi
o tebi, dekletce, po vasi.

Pa trosijo naše ženice
o tebi skrivnostne novice ...

Jezičnice stare, hudobne
besede šepetajo zlobne.

Uh, to vam je vrišča in šuma ...
Teh vražjih klevetnic je truma.

»Že nismo je videle tedne«,
golčijo si gostobesedne.

»Ej, nekaj je, nekaj dekletu«,
namigljajo v tajnem šepetu.

»Pa kdo še veruj naj v kreposti«,
modrujejo v lažibridkosti.

»Saj vendar je dobra mladenka
Ambroževa bila Alenka!«

»Ogibala slabe se družbe,
zamujala božje ni službe,

za fanti ozirala ni se,
in zdaj pa, kaj zdaj govori se!«

»Oh, človek obupal zares bi,
ko kazni ne bal se nebes bi!« —

In res, poprej deva vesela
od dne do dne bolj je bledela.

Oh, bol jo je srčna morila,
domačo je vas zapustila.

O deklici dolgo pa časa
nikacega bilo ni glasa.

Kar v vaški spet koči je pela,
pri zibki nemirni sedela.

T. Doksov.

